

Kommentarer till dokument publicerade på Kvinnors Nätverks Hemsida

I oktober 2001 skickade jag, Haideh Daragahi, Kvinnors Nätverks (KN), systrarna Leila och Azam Qaraee, en ekonomisk rapport rörande IWSFs (Iranian Women Studies Foundation) internationella konferens som hölls i Stockholm i juni 2001, och för vilken jag var organisatoriskt och ekonomiskt huvudansvarig. Till rapporten bifogade jag en pärm med kopior av alla kvitton och räkningar som inkommit vid denna tidpunkt. Rapporten kompletterades i november enligt de nya räkningar som hade kommit in under tiden (bilaga 1).

I april 2002 publicerade KN en alternativ ekonomisk rapport på sin hemsida (www.kvinnonet.org). I denna rapport anklagas jag öppet för förskingring, både i huvudtexten, och i de ”förklaringar” som ges till de olika posterna i rapporten. Undertecknare (systrarna Leila och Azam Qaraee) har skickat denna rapport till ett stort antal kvinnoaktivister över hela världen. En persisk kvinnotidning har i tryck citerat slutsatsen i rapporten där jag direkt anklagats för att personligen ha lagt beslag på 200 000-300 000 SEK av konferensens medel.

Inledningsvis vill jag påpeka att:

1. Jag accepterade att ta ansvaret för ISWF konferensens ekonomi endast efter att Azam Qarai, KN:s kassör, vägrade att ha med konferensen och dess bokföring att göra. Trots att jag var KN:s ordförande var de två systrarna Qaraee de enda firmatecknarna, och då det inte var möjligt att öppna ett postgirokonto i IWSF:s namn (organisationen är registrerad i USA) öppnade jag konferensens konto i eget namn efter att ha fått skriftligt tillstånd till detta från konferensens president Golnaz Amin (bilaga 2), och Leila Qaraees var helt införstådd med denna konstruktion. Azam Qarai vägrade som jag redan sagt att ha något med konferensens ekonomi att göra.
2. IWSF:s president Golnaz Amin, Centrum för Kvinnoforskning vid Stockholms universitet (medarrangör för konferensen), och samtliga bidragsgivare till konferensen har godkänt mina redovisningar.
3. Efter att min rapport tillställts bidragsgivarna har KN i ett femsidigt brev (bilaga 3) till de berörda organisationerna och myndigheterna ifrågasatt min ekonomiska rapport och påstått att jag misskött konferensens ekonomi samt insinuerat att jag förskingrat medel. Eftersom jag sedan december 2001 arbetar för organisationen ”Kvinnors Rätt” som söker medel från samma källor som KN, är det uppenbart att det finns mycket starka ekonomiska skäl för KN att driva denna svartmålningskampanj.

Anklagelserna mot mig i KN:s rapport är av tre slag, direkt förskingring, dubbelfakturering och undanhållande av medel.

FÖRSKINGRING

KN:s alternativa rapport är i stort enig med min vad gäller intäkter från konferensens olika bidragsgivare eller intäkter för förbeställda biljetter (de obetydliga skillnaderna beror på tekniska detaljer i redovisningen).

Däremot skiljer sig rapporterna markant vad gäller intäkter från biljettförsäljning under själva konferensen, för vilket det inte finns något definitivt underlag. I min rapport uppges denna intäktspost till 48 kSEK medan den alternativa rapporten gör en ”uppskattning” på 137 kSEK och påstår att jag stoppat mellanskillnaden i egen ficka.

Biljettförsäljarna var alla total pålitliga personer med nära anknytning till KN, och två av dem satt i konferensens beslutfattande kommitté. Vid försäljningen skrevs deltagarnas namn mot varje inbetalning och listan lämnades till mig. Vad som gör redovisningen något oklar var att de totala beloppen jag fick översteg de totala registrerade summorna alla tre dagarna. Så fick jag t.ex. första dagen (då de flesta deltagarna anmälde sig för alla konferensens tre dagar) in 32kSEK medan den antecknade summan endast uppgick till 30,4 KSEK. Den 74 åriga dam som räknade biljettkassan denna dag är beredd att om så behövs bekräfta dessa uppgifter under ed. Den andra och tredje kvällen (då deltagarna anmälde sig bara för en dag eller en av dagens program) var summorna betydligt mindre, men översteg i båda fallen den antecknade beloppen. **Det bör dock noteras att inga pengar fattas utan att det tvärtom är så att pengar betalats in utan att har registrerats!**

När Leila Qaree i oktober 2001, 4 månader efter konferensen, tillfrågades om hennes uppskattning av entrébiljettförsäljning gissade hon ”uppemot 40 000” (vittnen finns som kan bekräfta detta under ed). 10 månader efter konferensen har uppskattningen höjts till 137.000!

Följande anmärkningar kan också vara av intresse vid läsningen av de delar av KN:s rapport som behandlar intäkterna från biljettförsäljningen.

1. Den del av Aula Magna som användes av konferensen har inte mer än 630 sittplatser, och de som var närvarande vet att den inte var fullsatt ens under andra kvällen som var konferensens höjdpunkt.
2. Ett stort antal deltagare fick gratis inträde, flera på rekommendation av Leila Qaraee...

3. Biljettintäkterna från konferensen är inte medel som tillhör KN. Deltagarna kom till IWSF:s konferens inte till KN:s konferens. Dessutom har biljettintäkterna under de 13 år dessa konferenser arrangerats enligt IWSF:s praxis alltid använts för att täcka konferensens olika kostnader.
4. IWSF:s president som var närvarande under konferensen har godkänt min rapportering vad gäller inkomster från biljettförsäljningen.

Sammanfattningsvis anser jag att den ”uppskattning” av biljettintäkterna som ges i KN:s rapport är så absurd att den måste anses som ett medvetet försök att smutskasta mig. Beskyllningarna om att jag, och/eller andra personer som deltog i biljettförsäljningen, skall ha förskingrat ett stort belopp av konferensens pengar är ärekränkande.

Förutom den mycket grova anklagelsen om förskingring av biljettkassan, anklagas jag i KN:s rapport för en mängd mindre ekonomiska oegentligheter. Det rör sig om allt från att jag skall ha betalt flygbiljetter för mina vänner som inte hade något med konferensen att göra till fiffel med telefonräkningar och bensinkostnader. Även om det inte alltid sägs rent ut så är det helt klart underförstått att mitt sätt att hantera de medel som anförtrotts mig har karaktäriserats av en kombination av snatteri och nepotism. I bilaga 4 går jag igenom de olika punkterna på KN:s anklagelselista och visar att de är helt grundlösa.

Igen anser jag att vem som helst som satt sig in i konferensens ekonomi, och i oklara fall tagit sig besväret att kontakta mig, lätt kan konstatera att KN:s beskyllningar i samtliga fall är grundlösa, och jag anser att de är att betraktas som ärekränkning.

DUBBELFAKTURERING

KN har anklagat mig för dubbelbokföring av fyra kostnadsposter och hävdar att jag har stoppat ytterligare 50 515 kSEK i egen ficka. (bilaga 5 på persiska – svensk översättning i bilaga 6)

Av det totala beloppet 50 515 är 23 000 för tryckerikostnaden och 24 000 för resekostnader, så jag får anta att resten (3 515) måste vara 2 067 för Stockholmsturen och 1 448 för guidning.

De flesta bidragsgivare satte in sina bidrag direkt på IWSF:s konto. Lagervaltsstiftelsens och Näringsdepartementets bidrag på 50 000 respektive 300 000 hamnade på KN:s konto. En del av konferenskostnaderna betalades direkt från detta konto, bl.a. alla de fyra ovannämnda posterna på totalt 50 515. Jag redovisade tryckerikostnaderna på 23 000 till ABF, och de andra kostnaderna på totalt 27 515 till Svenska Institutet. Svenska Institutet godkände alla mina redovisade kostnader och ABF betalade endast 20 000 som var den övre gränsen för deras bidrag. I sin rapport försöker KN att vilseleda läsaren genom att argumentera som om de 50 515 är dubbelfakturerade och kommer från KN:s ordinarie budget och inte från Näringsdepartementets bidrag. Fakta är följande:

- **Samtliga medel för täckandet av konferenskostnaderna togs från de bidrag som givits speciellt för konferensen.**
- **Den enda del av de fyra aktuella posterna som finns med i min redovisning till Näringsdepartementet är den resterande del av tryckerikostnaderna, 3.000, som inte täcktes av ABF.**
- **Samma princip gäller de tre andra poster som jag redovisade en gång och bara för Svenska Institutet**

Dessa fakta framgår med all önskvärd tydlighet från min ekonomiska rapport som uppenbarligen studerats i detalj av systerarna Quaree.

Eftersom inga som helst missförstånd är möjliga vad gäller denna punkt anser jag att påståendena i KN:s ekonomiska rapport är att betraktas som ärekränkning.

UNDANHÅLLANDE AV MEDEL

Jag anklagas av KN för att undanhålla över 145k SEK som rätteligen tillkommer KN. Beloppet frågan gäller är det överskott som IWSF konferensen gav. (Summan som är kvar i kontot efter utbetalning för konferensens bulletin i augusti i år är nu över 122k SEK.) Under förberedelserna och genomförandet av IWSF konferensen var jag anställd av KN och hade som en av mina arbetsuppgifter att vara projektledare för IWSF konferensen för vilken KN stod som huvudarrangör. I september år 2000 valdes, i enlighet med IWSF:s stadgar, en verkställande kommitté bestående av fem personer (där Leila Qaraee ingick som suppleant).

Jag valdes av denna kommitté till att vara projektledare för konferensen och utsågs också till att fungera som kontaktperson med IWSF:s president. I denna funktion var jag personligen huvudansvarig för konferensen och dess ekonomi, men **alla beslut om konferensens ekonomi fattades i nära samarbete med, och efter samtycke av, Leila Qaraee.** Azam Qaraee var från början motståndare mot att KN skulle organisera IWSF konferensen och

vägrade att befatta sig med ekonomin trots att hon var kassör i KN och följligen avlönad för att ha det övergripande ansvaret för nätverkets ekonomi.

Enligt min, och IWSFs (bilaga 7 på engelska) uppfattning tillkommer dessa medel IWSF. Tillsvidare kvarstår de dock på IWSFs konto (i mitt namn) och kontot kommer inte att stängas förrän den legala situationen klargjorts.

AVSLUTANDE KOMMENTARER

I sitt dokument kommer KN också med mer svepande beskyllningar mot mig. Följande citat (från sidan 6-7 bil. 6) är typiskt.

"Föreställ er att Sverigedemokraterna (svenska nynazisters parti) tar över makten vid nästa val. Partiet tål inte att se någon svartskalle. Föreställ er att de ersätter Haidehs vänner på Svenska Institutet och plockar fram alla dessa handlingar för att bevisa att alla svartskallar är skurkar och banditer."

Här bör man fråga sig vad för slags organisation KN egentligen var när jag började arbeta aktivt hösten 1999. Svaret finns i mitt uttalande "Konflikten inom Kvinnors Nätverk en kort resumé, samt mitt uttalande om min relation till Kvinnors Nätverk" som lämnades till Socialtjänstförvaltningen januari 2002 (bil. 8). Här rekapitulerar jag de centrala punkterna i detta uttalande och kompletterar med några fakta angående ekonomin.

1. Att innan jag började min samverkan var KN bara ett organisationsnummer med en enda medlem (Leila Qaraee). KN:s redovisning för de 75.000 SEK som år 1997 hade beviljats från Fritidsförvaltningen hade inte blivit godkänd (Detta fick jag kännedom om långt senare efter att KN beviljades ett bidrag från Resursförvaltningen baserat på min första projektansökan, det nämndes aldrig för mig av någon av systrarna Qaraee.).
2. När jag på allvar började mitt arbete i KN i mars 1999 upptäckte jag att KN helt saknade organisatorisk struktur. Inga årsmöten hölls, protokollen var förfälskade och att de påstådda 300 medlemmarna bara fanns på papperet.
3. Angående KN:s "goda renommé som har tagit 10 års hårt arbete att skaffa" (bilaga 6-sid.5) vill jag påpeka att strax efter att jag börjat mitt arbete hamnade KN i kronofogdens register för tre år eftersom Azam Qaraee, KN:s kassör, inte hade betalt in arbetsgivaravgifterna till skattemyndigheten.
4. Under de två år och tio månader som jag var KN:s ordförande var det bara Systrarna Qaraee, de två självvalda firmateknaren, som hade kontroll över KN:s pengar. Trots att jag insisterade upprepade gånger fick jag aldrig en enda muntlig eller skriftlig ekonomirapport från kassören Azam Qaraee. De gav mig dock intrycket att KN hade ont om pengar, och det var först genom kontakt med socialtjänstförvaltningen (huvud bidragsgivare till KN) fick jag veta att per augusti 2001 hade KN 800 kSEK på sitt konto (200 000 kr mer än KN:s hela årets budget från Socialtjänstförvaltningen).

Under arbetet med konferensen blev svagheterna i KN:s organisation och arbetssätt uppenbar för många av de frivilliga kvinnliga medhjälparna som fann sig manipulerade och förda bakom ljuset. Bristen på demokratisk struktur och arbetsstil gick inte längre att dölja, och rykten om allt detta började sprida sig i det iranska invandrarsamhället. Att systrarna Qaraee var väl medvetna om detta framgår av följande citat från den persiska rapporten (sidan 27-bilaga 5) : "Om ni funderar på ryktena som susar om KN och dess ansvariga och medarbetare ska du läsa den här rapporten".

Det är mot denna bakgrund tämligen uppenbart att hela den "ekonomiska rapporten" är ett försök att avleda uppmärksamheten från KN:s problem och istället koncentrera den på konferensens ekonomi och mitt agerande. Denna strategi har dock helt misslyckats – majoriteten av aktivisterna runt KN har tillsammans med mig bildat föreningen *Kvinnors Rätt som redan fått medel beviljade från Socialtjänstförvaltningen i Stockholm*.

Trots detta finns dock anklagelserna mot mig fortfarande kvar på KN:s hemsida, och smutskastningskampanjen fortsätter, inte minst i utlandet. Som en sista utväg vänder jag mig nu till rättsväsendet för att få ett slut på detta.

BILAGA 4

I KN:s rapport anklagas jag för en mängd mindre ekonomiska oegentligheter i samband med IWSF konferensen. Enligt IWSF:s stadgar, och enligt den praxis som utvecklats under 13 år (se bil. 7), och vilken Leila Qaraee var fullt införstådd med, arvoderas inte de inbjudna deltagarna i konferensen men däremot täcks deras rese- och uppehållskostnader. De flesta frivilliga aktivisterna arvoderas inte heller, men deras reella kostnader för arbetet i samband med konferensen täcks (porto, telefon, bensin etc. etc.). Leila Qaraee själv begärde, och fick, ersättning, för kaffe som hon hade beställt tillsammans med en av gästerna i konferensen (i min rapport inkluderad i redovisningen för Näringsdepartementet).

Efter denna allmänna bakgrund går jag nu igenom de viktigaste KN:s olika anklagelsepunkter:

Flygbiljetter

Systrarna Qaraii anklagar mig för att jag har betalt flygbiljetter för tre deltagare - Ms. Jalali, Ms. Nawaii och Ms. Borhan - utan att dessa hade någon officiell uppgift för konferensen. Detta är inte sant:

Ms. Jalali inbjöds från England av konferensens verkställande kommittén med den specifika uppgiften att vara ledare för första dagens paneldiskussion ("Den andra generationen"). Hon tillbringade hela första morgonen tillsammans med paneldeltagarna för att strukturera debatten som hon sedan ledde på eftermiddagen.

Ms. Nawaii som är en välrenommerad kvinnoaktivist inbjöds från Berlin som observatör.

Ms. Bohran från USA inbjöds ursprungligen för att ersätta Golbarg Bashi som tolk. Ms. Bashi, som bor i England, hade meddelat förhinder, men kom slutligen ändå. *När vi fick veta att Ms Bashi trots allt skulle komma hade Ms. Bohran redan bokat en icke-ändringsbar biljett från USA.* Detta är bakgrunden till att Ms. Borhan inte fungerade som tolk, men hon hjälpte oss alla tre dagarna vid sekretariatets informationsbord.

Senare avböjde både Ms. Jalali och Ms. Nawaii att ta emot ersättning för sina resekostnader på totalt 2 800 kr som utgör en del av överskottet på 12 212 kr i min rapport.

I samband med frågan om tolkning vill jag också nämna att en utbetalning på 2.500 kr från Genussekretariatets bidrag gjordes till en annan deltagare som skulle fungera som Pashtu tolk, men som aldrig användes. Denna utbetalning nämns inte av Systrarna Qaraee eftersom den skedde på Leila Qaraees rekommendation.

Slutligen vill jag nämna att på Leila Qaraiis rekommendation inbjöds två personer som bara deltog i konferensen som observatörer. Systrarna Qaraee har tydligt inget att invända mot att konferensen täckte deras resekostnader på 9800 kr.

Bensin

KN hävdar att det har betalats bensinkostnader för Homayon Kamiars under 2 veckor då Kamiar inte hade något med konferensen att göra. Detta är igen en lögn. Homayon Kamiar är musiker och bjöds in för att uppträda under en konsert som hölls under konferensens andra kväll. Kamiar kom från Göteborg 10 dagar före konferensen för repetitioner. Han medverkade utan ersättning i enlighet med IWSF:s praxis. Konferensens enda kostnad för hans medverkan i konserten var för bensin under hans resa till och vistelse i Stockholm. Leila Qaraii visste om hans roll i konferensen och ersättningen för bensin kostnaderna.

Telefonsamtal

KN anklagar ett flertal av konferensens arrangörer, och speciellt mig, för att ha angivit för höga kostnader för telefonsamtal. Undermeningen är naturligtvis att vi alla ringt våra privata telefonsamtal på bidragsgivarnas räkning.

Systrarna Qaraii har i sin rapport "beräknat" att med våra 14128 kr kostnader för telefonsamtal kunde man ha 600 timmar telefonsamtal inom Sverige för 40 öre/minut. Trots att jag är imponerad av detta aritmetiska mästerverk så är det svårt för mig att tro att de inte känner till att den stora kostnaden var för utlandssamtal, speciellt för de till Iran där kostnaden är ca 11 kr/minut. Leila Qaraee vet också att i den bidragsansökan som vi tillsammans tillställde Näringsdepartementet hade vi uppskattat telekostnader uppgett 60.000 kr – en med facit i hand alltför stor summa då vi använde mindre än en fjärdedel av denna summa.

I detta sammanhang vill jag också påpeka att det faktum att många frivilliga aktivister använt sina egna telefonabonnemang och mobiltelefoner innebar en stor besparing för konferensen. Jag vill också påminna om att sex aktivister har polisanmält KN för att ha publicerat deras namn och (i flera fall hemliga) telefonnummer på KN:s hemsida i samband med anklagelser för bedrägeri. (polisens referens: #0202-K143507-02)

Uppehålle av gäster från Iran

KN påpekar att fyra av konferensens medarbetare har fått vardera 6 000 kr (totalt 24 000 kr) för att ha inlogerat Iranska gäster i sina hem. Man påstår också att det rör sig om svarta pengar och att hela arrangemanget är olagligt.

Svenska Institutets bidrag (avsett bara för gäster från Iran) kom långt efter konferensen, och då vi inte hade haft råd med hotellkostnader hade vi inkvarterat gästerna hos olika medarbetarna. Eftersom Svenska Institutets bidrag skulle komma genom Centrum för kvinnoförskonings gick jag igenom alla kostnader med Centrum för kvinnoförskonings ekonomiansvarig. Hon informerade mig att vi kunde betala ut en mindre kompensation - upp till 6 000 SEK/hushåll - för inkvartering av gäster, och hon godkände de 4. kvitton för dessa kostnader som jag lämnade henne.

Bilreparation och parkeringsböter

KN påstår att jag har betalt privata kostnader för bilreparationer och parkeringsböter på 9682 kr. Detta är ytterligare en lögn.

Då flera av de inbjudna gästerna varken talade engelska eller svenska var vi tvungna att ordna transport till och från Arlanda. För detta fick vi låna bilar från några vänner, och våra aktivister fungerade som chaufförer. En av bilarna krockade på vägen från Arlanda, och vi beslutade naturligtvis att täcka kostnaderna för reparationen. Att detta är sant kan intygas av IWSFs president Golnaz Amin som befann sig i bilen.

Några av bilarna fick också parkeringsböter i samband med transporterna. De som körde bilarna var inte införstådda med Universitetets parkerings regler. Jag anser att det är självklart att aktivisterna inte personligen skulle stå för dessa kostnader så jag beslutade att konferensen skulle betala. Jag anser detta vara ett fullständigt korrekt beslut.

Jag redovisade bara ett fall av sådana kostnader på 450 kr för Kulturrådet och tog bort alla dessa kostnader från redovisningen då Azam Qaraee rekommenderade detta. Vi hade redan ett överskott på ca 20 000 kr som inte kunde identifieras och jag betalade ersättningarna för reparationen och parkeringsböterna från denna resurs.

Alla de medarbetare som bidrog till konferensen med arbete och resurser (tolkar, värdar, chaufförer, biljettförsäljare m.m.) gjorde det med de bästa avsikter och med mål att stödja kvinnokampen. Genom sitt osjälviska agerande gjorde de konferensen möjlig – både ekonomiskt och organisatoriskt. Istället för att bli tackade, utmålas de, helt utan grund, i KN:s rapport som medskyldiga i ekonomiska skumraskaffärer. Detta är kränkande, och borde i sig kunna betraktas som grund för åtal.